

MdR, Jazzgeschiedenis 643. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 29, 't Hammong-orgel, deel 2 van 3. Sarah McLawler is kennelijk te veel entertainer voor de critici, ze komt in geen enkele jazz-ecnyclopedie voor. Ze is in Louisville, Kentucky, geboren, naar ik denk rond 1920, begon haar carrière in Chicago, begin jaren veertig. U hoort haar live in Jazzbo Collins' Pythian Temple in NYC voor Brunswick op 13 april 1953 met Georgie Auld-tenorsaxofoon, Mundell Lowe-gitaar, Specs Powell-drums. Ze zingt ook, in de traditional "Red Light".

plaat 1 Sarah McLawler: Red Light (Trad.)
3/1 - 3:35 - MCA Coral CDMSP 806

"Red Light", Sarah McLawler met tenorsaxofonist George Auld voor Brunswick, Pythian Temple, NYC, 13 april 1953. Shirley Scott hoorden we al eerder met Eddie 'Lockjaw' Davis, nu twee trio-stukken en nog een met Davis. Ze is geboren in Philadelphia, 14 maart 1934, speelde in haar jeugd trompet en natuurlijk piano. In '55 ging ze Hammond orgel spelen, werd de bekendste van de vrouwen op 't instrument, maar weldegelijk ook de meest geacheveerde. George Duvivier-bas, Arthur Edgehill-drums speelden bij haar voor Roulette in NYC in maart 1958 - dit is in ongebruikelijk snel tempo Claude Thornhill's "Snowfall".

plaat 2 Shirley Scott: Snowfall (Claude Thornhill)
1/5 - 2:16 - Roulette R-52019

"Snowfall". Nu van Jones en Symes "There is no greater love".

zelfde Shirley Scott: There is no greater love (Jones, Symes)
2/4 - 2:49 - idem

"There is no greater love". Deze session staat op naam van tenorsaxofonist Eddie 'Lockjaw' Davis, die meespeelt in dit derde stuk, Van Swift en Paul: "Fine and dandy".

zelfde Eddie 'Lockjaw' Davis: Fine and dandy (Swift, Paul)
2/laatste - 3:08 - idem

"Fine and dandy". Shirley Scott-Hammond orgel met Eddie 'Lockjaw' Davis-tenorsaxofoon, George Duvivier-bas, Arthur Edgehill-drums. Voor Roulette in NYC, maart 1958.

William Strethen Davis, Glasgow, Missouri, 24 november 1918, speelde onder de naam Wild Bill Davis. Hij studeerde piano en gitaar, ging in 1939 ook arrangeren; Earl Hines 1943, Count Basie 1955, zijn befaamde dan wel beruchte "April in Paris", rond 1970 Duke Ellington met wie hij ook samen met het orkest optrad. Met Floyd Smith-gitaar, Chris Columbus-drums deze keer eens niet in chronologische volgorde maar een programma-tische, eerst uit Birdland NYC, 22 oktober 1954; Jimmy Forrest's ~~Van~~ Duke Ellington's "Happy go lucky local" gestolen "Nighthtrain"

plaat 3 Wild Bill Davis: Nighthtrain (Jimmy Forrest)
2/5 ~~000~~ - 4:47 - Epic 64847

"Nighthtrain". Nu uit Los Angeles ook weer live, 21 november 1953 muziek waar het hele trio voor tekende: "I ain't feelin' so good".

zelfde Wild Bill Davis: I ain't feelin' so good (Davis, Smith, Columbus)
2/5 - 3:30 - idem
zeer snel weg na kreet

"I ain't feelin' so good". En uit dezelfde session tot slot Mercer Ellington's "Things ain't what they used to be".

zelfde Wild Bill Davis: Things ain't what they used to be (M. Ellington)
1/5 - 6:00 - idem

ALS

"Things ain't what they used to be". Los Angeles, 21 november 1953. Wild Bill Davis-Hammond-orgel, Floyd Smith-gitaar, Chris Columbus-drums. Alle opnamen voor Epic.

Volgende keer in het derde en laatste deel: Milt Buckner en Bill Doggett. Dit was Jazzgeschiedenis 643, Mdr.